USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **T. V. C.**, zastoupen Mgr. Ivem Šotkem, advokátem se sídlem Ostružnická 6, 779 00 Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2017, č. j. MV-11996-2/OAM-2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 5. 2017, č. j. 62 Az 6/2017 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení

[1] Žalobce podal dne 23. 9. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany, o které rozhodl žalovaný tak, že mezinárodní ochranu neudělil. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) a následně Nejvyšší správní soud odmítl jako nepřijatelnou kasační stížnost žalobce (ve věci sp. zn. 8 Azs 75/2015). Podruhé žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 17. 2. 2016, přičemž žaloba i kasační stížnost proti rozhodnutí žalovaného byly opět neúspěšné. V obou případech uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany tíživou ekonomickou situaci a absenci zázemí v zemi původu.

[2] Dne 17. 1. 2017 požádal žalobce opět o mezinárodní ochranu. Uvedl, že cestovní doklad ztratil v roce 2007 v České republice a žádný nemá, je schopen se dorozumět jen vietnamsky, nemá žádné politické přesvědčení, je ženatý a manželka žije ve Vietnamu, stejně tak i jeho dvě děti. Do České republiky přicestoval v roce 1998 letecky a od té doby je zde stále, předtím v období let 1988 až 1992 rovněž pobýval v České republice. Opakovaně o mezinárodní ochranu žádá, protože nemá žádné finanční prostředky, aby se

mohl vrátit do Vietnamu. Jako druhá důvod uvedl, že jeho manželka ve Vietnamu asi již žije s jiným mužem, rovněž jeho děti mají vlastní rodiny, a tak by neměl ve Vietnamu kde bydlet a s kým žít. O azyl žádá, aby mohl zůstat v ČR. Jiné důvody pro podání žádosti nemá.

[3] Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2017, č. j. MV-11996-2/OAM-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí"), žalovaný zastavil řízení o třetí žádosti žalobce (ze dne 17. 1. 2017) podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění rozhodném pro posuzovaný případ (dále jen „zákon o azylu"). Žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.

[4] Žalobu proti posledně uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl krajský soud rozsudkem ze dne 18. 5. 2017, č. j. 62 Az 6/2017 - 28 (dále jen „napadený rozsudek"). Po shrnutí skutečností vyplývajících ze spisového materiálu soud konstatoval, že žalobce zcela shodně jako v předcházejících řízeních o udělení mezinárodní ochrany uvedl jako důvod žádosti, že nemá žádné finanční prostředky, aby se mohl vrátit do Vietnamu a že jeho manželka ve Vietnamu asi žije s nějakým jiným mužem, jeho děti mají své vlastní rodiny, a proto on by ve Vietnamu neměl kde a s kým bydlet. Důvody uváděné žalobcem v řízení před správním orgánem nejsou azylově relevantními důvody podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, a nevypovídají nic o tom, že by u žalobce od podání předchozích žádostí došlo k podstatným změnám a okolnostem ve vztahu k hrozbě vážné újmy. Žalobce opakovaně shodně tvrdil důvody, které nesouvisí s žádnou formou pronásledování, ani netvrdil, že v zemi jeho původu došlo ke změně, kdy by tu byla obava z možného pronásledování nebo hrozby vážné újmy. Je přitom zřejmé, že žalovaný správní orgán se otázkou vnitřní situace v zemi původu zabýval, byť jeho odůvodnění je v tomto rozsahu stručné.

[5] Krajský soud dále vymezil, v jakých případech je možné udělit doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu a uzavřel, že obtížnost soužití s rodinou a začlenění do společnosti po mnohaletém životě v cizině v žádném případě nelze podřadit pod důvody udělení doplňkové ochrany. Nepřisvědčil ani námitce ohledně humanitárního azylu, neboť správní orgán s ohledem na žalobcem tvrzené skutečnosti neměl důvod se touto formou mezinárodní ochrany zabývat a zcela správně po vyhodnocení tvrzených důvodů dospěl k závěru, že jsou dány podmínky pro zkrácené řízení dle § 11a odst. 3 zákona o azylu.

II. Kasační stížnost a další podání

[6] Žalobce (dále „stěžovatel") napadl rozsudek krajského soudu z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.").

[7] Stěžovatel namítá nesprávné hodnocení důvodů, na základě nichž žádal o udělení mezinárodní ochrany. Těmi jsou legalizace pobytu stěžovatele v České republice a nízká

životní úroveň v zemi původu, jakož i nedostatek finančních prostředků k návratu do země a přetrhání vazeb s rodinou. Stěžovatel má strach z návratu do vlasti, neboť dluží velké množství peněz a má obavu z ohrožení svého života ze strany věřitelů. Domnívá se, že uvedené důvody lze podřadit pod § 14 a 14a zákona o azylu. Zásadní je jeho obava z návratu do domovské země kvůli možnému protiprávnímu jednání věřitelů při vymáhání dluhu. Státní orgány v zemi původu nebudou moci stěžovatele ochránit, což plyne i ze zprávy o dodržování lidských práv v roce 2015 Ministerstva zahraničních věcí USA, podle které má vietnamská policie velmi omezené prostředky k vyšetřování a ochraně svých státních příslušníků před páchání trestných činů.

[8] Podle stěžovatele v této souvislosti krajský soud *„uvádí, že žalobce neuvádí, že má ekonomické problémy a strach z návratu do vlasti z důvodu dluhu velkého množství peněz věřitelům“*, což není pravdivé, neboť stěžovatel v čl. II žaloby přesně toto tvrdil.

[9] V případě návratu do země původu hrozí stěžovateli okamžitý a nezvratný zásah do jeho tělesné integrity. Stěžovatel splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, neboť jeho situace je hodná zvláštního zřetele. V České republice žije již od roku 1988, považuje ji za svůj domov, vede zde řádný život. Zpřetrhal všechny vazby s osobami žijícími ve Vietnamu.

[10] Stěžovatel zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tomuto návrhu Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 29. 6. 2017, č. j. 6 Azs 175/2017 - 20, nevyhověl.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti upozorňuje, že stěžovatel uplatnil totožné námitky ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Azs 2/2017. Ve vztahu ke třetí žádosti stěžovatel uvedl, že mu končí platnost průkazu k pobytu, proto žádá o azyl. Žalovaný tudíž dospěl k závěru, že stěžovatel netvrdí žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností, přičemž žalovaný sám neshledal, že by stěžovatel mohl být vystaven pronásledování či hrozbě vážné újmy. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65.

[12] Žalovaný má za to, že o žádosti stěžovatele rozhodl v souladu se zákonem. Odkazuje na své vyjádření k žalobě a ztotožňuje se s názorem vysloveným v napadeném rozsudku.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[14] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, Nejvyšší správní soud uvedl: „*O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.*“

[15] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti nic neuvádí.

[16] Nejvyšší správní soud podotýká, že předmětem sporu je rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil řízení o již třetí žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu.

[17] Podle věty první uvedeného ustanovení *[p]odal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.*

[18] Je nesporné, že stěžovatel podal již dříve žádost o mezinárodní ochranu dne 23. 9. 2014 a druhou dne 17. 2. 2016. Předmětem řízení je třetí žádost ze dne 17. 1. 2017. V případě dalších opakovaných žádostí je nutné především posoudit, zda cizinec oproti předchozím žádostem uvedl nějaké nové skutečnosti či poukázal na podstatnou změnu okolností. Žádné takové skutečnosti ale stěžovatel neuvedl, a žalovaný je proto nemusel posuzovat znovu z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany. Učinil tak již na základě první stěžovatelovy žádosti a její důvodnost přezkoumal i Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 21. 7. 2015, č. j. 8 Azs 75/2015 - 32. Domnívá-li se tedy stěžovatel, že na základě uvedených skutečností splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní

ochrany, odkazuje Nejvyšší správní soud na své dřívější rozhodnutí, v němž se s důvody tvrzenými stěžovatelem již vypořádal.

[19] Zcela nepřípadná je dále námitka reprodukovaná v bodě [8] tohoto rozsudku. Stěžovatelem uváděné konstatování krajského soudu není v napadeném rozsudku vůbec obsaženo. Krajský soud výslovně netvrdil, že stěžovatel nenamítá strach z věřitelů v zemi původu. Pokud se ovšem krajský soud vyjadřoval k obsahu stěžovatelovy třetí žádosti, je zcela logické, že poukázal jen na ty důvody, které stěžovatel v žádosti uvedl (srov. bod [2] tohoto rozsudku). Obavy z údajných věřitelů totiž stěžovatel tvrdil až v žalobě, přičemž je zřejmé, že tyto skutečnosti mohl uvést již v řízení o první žádosti. Krajský soud tudíž postupoval správně, pokud se při přezkumu správnosti postupu žalovaného podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zabýval tím, co stěžovatel tvrdil ve své žádosti. Jelikož ustálená judikatura vychází z toho, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel a z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48), nelze krajskému soudu v tomto rozsahu nic vytýkat.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročež kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[21] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu